

d ů v o d e c h:

V rozhodnutí čís. 9912 Sb. n. s. bylo vysloveno a odůvodněno, že předpisy, které dal zákon na ochranu stran proti rozhodčí justici, jest vykládati přesně. Podle této zásady nelze ustanovení § 592, odstavec 2 c. ř. s., jehož předpisu se podle § 598 c. ř. s. ani strany samy nemohou vzdáti, vyložiti jinak než tak, že rozhodci musí podepsati prvopis a vyhotovení rozhodčího výroku, aby se nestal bezúčinným, až jsou úplně sepsány, a nikoliv dříve, takže předčasný podpis rozhodců na pouhých vzorcích určených pro prvopis a vyhotovení rozhodčího výroku nestačí. To plyne nejen z doslovu § 592, odstavec 2 c. ř. s., a jednoznačného smyslu slova »podepsány,, nýbrž tomu nasvědčuje i jednak účel tohoto ustanovení, jednak obsahuje ustanovení to i časový postup okolností, které musejí předcházeti podpisu rozhodců. Účelem tohoto ustanovení jest, aby podpisy rozhodců osvědčovaly a poskytovaly záruku za to, že obsah prvopisu a vyhotovení výroku souhlasí s obsahem, na němž se usnesli rozhodci před písemným zděláním výroku podle § 590 c. ř. s. Záruka ta je tu jen tehdy, když rozhodci měli možnost před podpisem přezkoumati, zdali písemný obsah výroku souhlasí s obsahem toho, na čem se v poradě usnesli. Schází tudíž taková záruka, jestliže rozhodci podepíší předem prázdný vzorec prvopisu a vyhotovení výroku a ponechají vyplnění vzorce předsedovi rozhodčího soudu, byť i písemný obsah výroku odpovídal jejich ústně pojatému rozhodnutí. Časový postup upravuje ustanovení to zcela jasně, když praví, že vyhotovení a prvopis rozhodčího výroku musí býti opatřeny datem, kdy rozhodčí výrok byl zdělán (v německém textu zákona »abgefasst«) a všemi rozhodci podepsány. Z toho plyne, že rozhodčí výrok musí býti jak v prvopise tak ve vyhotoveních napřed zdělán, to jest, že musí býti i ve věcném obsahu úplný, na to opatřen datem, kdy byl zdělán a pak teprve všemi rozhodci podepsán. Poněvadž je zjištěno, že rozhodci podepsali pouhé nevyplněné vzorce, byl tím porušen předpis § 592, odstavec 2 c. ř. s. a jest již tím ve spojení s § 595, č. 3 c. ř. s. prokázán důvod bezúčinnosti rozhodčího výroku, zákonem absolutně a bezvýjimečně stanovené, aniž by bylo zapotřebí se zabývati ostatními důvody bezúčinnosti rozhodčího výroku, pokud byly předmětem dovolání.

Čís. 17306.

K omezení závazku k náhradě škody na tu její část, která je přiměřená účasti provozu jedné z osob, odpovědných za škodu, vzniklou třetí osobě střetnutím se několika povinně odpovědných provozů (§ 48, odst. 4 zák. č. 81/1935 Sb. z. a n.), lze přikročiti jen na základě v ý s l o v n é h o návrhu žalovaných, učiněného již v první stolici.

V jednání omezeném na právní důvod žalobního nároku, lze řečený návrh učiniti jen do ukončení řízení o žalobním důvodu.

(Rozh. ze dne 29. září 1939, Rv I 553/39.)

Při srážce auta (řízeného Jiřím G.), v němž jela žalobkyně, s protijedoucím autem patřícím žalovanému Otovi K. a řízeným žalovaným Janem D. byla žalobkyně poraněna. Tvrdíc, že nehodu zavinil Jan D., který jel neopatrně, bez světel a příliš rychle, ač bylo nepříznivé počasí (sněžilo), domáhá se žalobkyně na žalovaných náhrady způsobené jí škody. Žalovaní navrhli zamítnutí žaloby a přednesli, že nehodu zavinil Jiří G. tím, že předjížděl bez výstražného znamení stojící autobus za husté mlhy a sněžení a při tom vjel neosvětleným vozem do protisměru a narazil na vůz žalovaných, stojící již po zabrzdění na své levé straně u příkopu. Podle tvrzení žalovaných jel vůz, v němž jela žalobkyně, rychle, naproti tomu vůz jejich nejvýše 15 km rychlostí po své levé straně, byl osvětlen a dával před příjezdem k autobusu výstražné znamení. Nižší soudy uznaly žalobní nárok jednou polovinou po právu, odvolací soud mimo jiné z těchto důvodů: Žalobkyně vytýká, že první soud posoudil nesprávně věc, když použil analogie § 1304 obč. zák., poněvadž tohoto ustanovení nelze použítí analogicky, a dovozuje, že bylo použítí ustanovení § 45, odst. 1 a 4 autom. zák. a § 1302 obč. zák. Dále vytýká, že první soud dovolává se § 48 autom. zák., měl na mysli jeho odst. 4, že ho ale nesprávně použil, když žalovaní nenavrhli, aby jejich závazek k náhradě škody byl omezen jen na tu poměrnou část škody, která je přiměřená účasti jejich provozu na způsobené škodě vzhledem na účast povinně odpovědných provozů ostatních a když v tom směru žalovaní ani nepřednesli žádných skutkových okolností, z nichž by plynulo spoluzavinění další osoby provozně odpovědné, t. j. v daném případě Jiřího G. Těmto vývodům nelze přisvědčiti. Jde o žalobu osoby třetí, vznesenou podle § 48, odst. 4 aut. zák., podle něhož mohou třetí osoby, které utrpěly škodu z události, jež nastala střetnutím se povinně odpovědných provozů, uplatňovati své nároky na náhradu proti každé z těchto provozů odpovědné osobě podle předpisů, platných o její odpovědnosti. Žalobkyně uplatňuje své nároky toliko proti žalovaným (řidiči a majiteli auta), kteří odpovídají žalobkyni podle předpisů automobilového zákona. Není potřebí zkoumati otázku, zda Jiří G. odpovídá žalobkyni dle předpisů automobilového či občanského zákona. Žalobkyně také ani netvrdila, že byla v autu G. dopravována úplatně či bezplatně. Žalovaní v žalobní odpovědi tvrdili, že nehodu zavinil výlučně Jiří G., přednesli také skutkové okolnosti, zavinění jeho doličující a navrhli proto zamítnutí žaloby uplatňující, že sami nemají na nehodě viny. V tomto jejich přednesu jest obsažen dle zásady »minus in maiori continetur« návrh žalovaných dle § 48, odst. 4, druhá věta automobil. zák., aby jejich závazek k náhradě škody byl omezen na tu poměrnou část škody, která je přiměřená účasti jejich provozu na způsobené škodě vzhledem k účasti povinně odpovědných provozů ostatních. Správně proto první soud uznal jen na poměrnou část nároků žalobkyně proti žalovaným dle § 48, odst. 4, druhá věta automobil. zák.

Nejvyšší soud uznal žalobní nárok důvodem zcela po právu.

D ů v o d y:

Odvolací soud v důvodech napadeného rozsudku vychází z právního názoru, že žalovaní v žalobní odpovědi tvrdili, že nehodu zavinil výlučně Jiří G. a že přednesli skutkové okolnosti doličující jeho zavinění a že, když navrhli zamítnutí žaloby, že jest v tomto přednesu obsažen podle zásady »minus in maiori continetur« návrh žalovaných podle ustanovení § 48, odst. 4 zák. o motor. vozidlech čís. 81/1935 Sb. z. a n. S tímto právním názorem nelze souhlasiti. V rozhodnutí čís. 12333 Sb. n. s. bylo sice vysloveno, že žalovaný řidič v takovém případě se zproští povinnosti k náhradě škody, když dokáže, že škodná událost vznikla výlučně z právního důvodu (z provozu), nebo ze skutkového základu týkajícího se jen druhého ze zákona ručícího provozu. Bylo to dovozováno z poslední věty § 3, odst. 4 zákona čís. 162/1908 ř. z., kde bylo stanoveno, že více osob, proti nimž jest odůvodněn náhradní nárok, ručí rukou společnou a nerozdílnou. Ale tato věta byla v § 48, odst. 4 zák. čís. 81/1935 Sb. z. a n. vypuštěna a byla nahrazena předpisem o možnosti domáhati se omezení závazku na tu přiměřenou část škody, která jest přiměřená účasti provozu odpovědné osoby na způsobení škody vzhledem k účasti povinně odpovědných provozů ostatních. K takovému omezení bylo by lze přikročiti jen na základě výslovného návrhu (arg. slova může se domáhati) žalovaných, který by musil býti uplatněn již v první stolici až do ukončení řízení o právním důvodu. V souzené věci žalovaní takový návrh neučinili a nelze proto jejich závazek v naznačeném směru omeziti. Bylo proto uznáno, že žalovaný nárok jest proti žalovaným zcela po právu.

Čís. 17397.

Není předpokladem pro založení pojistné povinnosti podle § 1 zák. č. 89/1920 Sb. z. a n., aby práce, k nimž se zaměstnanec služební smlouvou zavázal, byly jím skutečně vykonávány; rozhodující je jen to, k jakým pracím byl zaměstnanec podle služební smlouvy povinen.

(Rozh. ze dne 29. září 1939, Rv II 710/38.)

Žalobce se domáhá náhrady škody za ucházející mu starobní důchod, poněvadž nebyl žalovaným přihlášen v době od 1. července 1920 do 31. srpna 1927 k pensijnímu pojištění. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobce opírá svůj nárok na náhradu škody o to, že žalovaný ho nepřihlásil k pensijnímu pojištění od 1. července 1920, kdy zákon čís. 89/1920 Sb. z. a n. nabyl účinnosti. Podle názoru odvolacího soudu žalobce, pokud vykonával u žalovaného práce lihovarnické, podléhal pensijní zákonné povinnosti, poněvadž podle § 1 (2a) zák. č. 89/1920 Sb. z. a n. jsou povinni pojiš-